

Turun Sanomat 14.9.2025

<https://www.ts.fi/kulttuuri/6765909>

Sami Saikkonen lävistää henkilökohtaisessa soolossaan upeasti oman haavoittuvuutensa

KokoTeatteri: Ter Minator. Koreografia ja tanssi Sami Saikkonen, näyttämötyön ohjaus Anna Veijalainen, musiikki Ofelia, valot Pietari Salmi, lavastus Markku Hakuri, stailaus Sonja Sorvola, videot ja projisoinnit Heidi Bergström. Vierailuesitys Turun kaupunginteatterissa 13.9.

Sami Saikkosen sooloteos Ter Minator on merkityksellinen monella tavalla. Se on hänen uransa ensimmäinen tanssisoolo ja samalla hänen selviytymistarinansa lento-onnettomuudesta vuodelta 2021. Ter Minator on paljas, intiimi ja rohkea, ja sen sanoiksi pukeminen tuntuu riittämättömältä ja sen arvottaminen epäkorrektilta. Soolon henkilökohtaisuus oikeuttaa sen olemassaolon sellaisenaan.

Teoksen henkilökohtaisuuden rinnalla Ter Minator on myös universaali tutkielma ihmisyydestä ja siitä, kuinka elämän taite- ja murroskohdat pakottavat meidät määrittämään itsemme uudelleen.

Soolo alkaa yksinkertaisella mutta voimakkaalla kohtauksella. Muovien alla sätkii tunnistamaton hahmo, joka paljastuu Saikkoseksi ja kokoaa itsensä vähitellen pystyasentoon. Kohtaus toimii uudelleensyntymisen vertauskuvana. Siinä Saikkonen raivaa tiensä kohti elämää.

Saikkonen esiintyy lähes alastomana, peilin sirpaleilla koristetuissa alushousuissa. Mietin, että ratkaisu tuntuu toisaalta epätyylikkäältä, mutta juuri näin hänen kehonsa paljastuu lihaksineen ja jänteineen ja on kuin sitkeän terminaattorin ruumiillistuma, joka ei anna periksi.

Teoksessa Saikkosen liike rakentuu oivallisesti vastakohtaisuuksien varaan. Välillä se on täyteläistä ja rajuakin, toisinaan pysähtyvää ja haurasta. Tämä dynamiikka toimii. Synkkä ja raju kohtaus alun jälkeen tuntuu katsojana ahdistavan pitkältä. Toisaalta teos pakottaa hienolla tavalla myös katsojan kohtaamaan ikävät tunteet.

Pietari Salmen upeilla valoilla on tärkeä rooli. Pimeyden keskellä välähtää valonpilkahduksia ja vihreä, sumuinen valo nousee mystisesti lattiasta. Välkkyvä valo lävistää Saikkosen kehon ja synnyttää visuaalisen tunteen elämän pysäytetyistä hetkistä.

Markku Hakurin lavastus on pahvilaatikoineen niukka mutta monimerkityksinen. Esityksen keskivaiheilla Saikkonen kietoutuu kankaaseen. Hän muuntautuu sen avulla hahmosta toiseen, vanhasta ukonkappänestä paaviin ja saa katsojana minut hämmentymään. Hetki, jossa hän lukee ääneen itseensä kohdistunutta kritiikkiä, toimii oivaltavana kuvauksena taiteilijan ja yleisön välisestä, kiemuraisesta suhteesta. Saikkonen kääntää toisten sanat omikseen ja purkaa niistä voimaa.

Huumoriakin pilkahtaa teoksessa, kun Saikkonen näyttäytyy suomalaisen miehen karikatyyrina kiertäessään katsomossa avaamassa makkarapakettia. Yllättävä kohtausta tuo esitykseen kontrastin taiteen ja arjen välille. Se muistuttaa myös ihmisten erilaisuudesta ja ehkäpä myös Saikkosen persoonan erilaisista puolista.

Teoksen lopussa Saikkonen muuttuu linnuksi. Selän ja käsien kauniit linjat avaavat soljuvan liikkeen, jota voisin katsoa loputtomasti. Samalla myös nuori mies kävelee lavalle. Lopetus antaa teokselle toiveikkaan kaiun: elämä jatkuu ja löytää uusia muotoja. Ter Minator on riipaisevan hieno muistutus siitä, että rikkinäisyys ja eheys eivät ole vastakohtia, vaan osa samaa ihmisyyden jatkumoa.